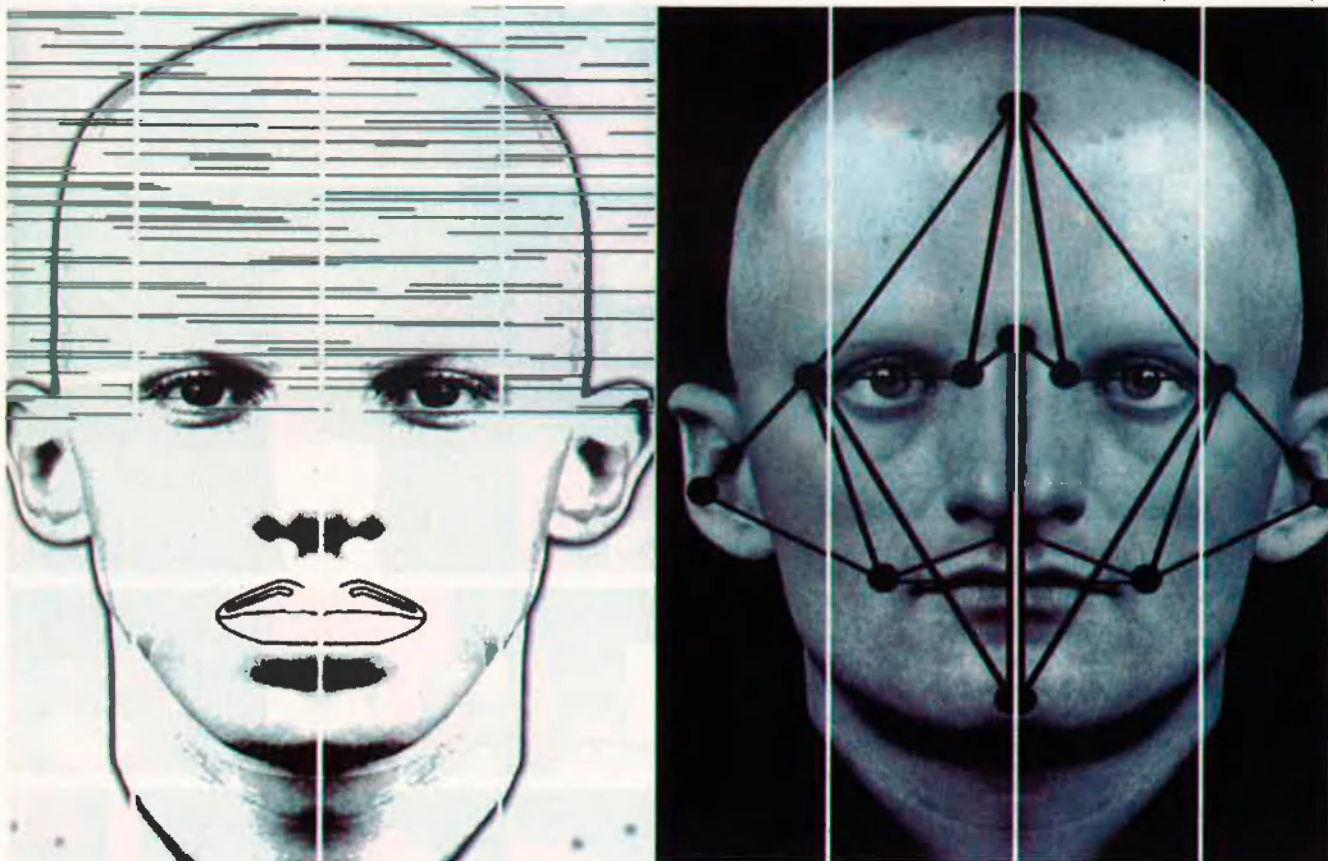

ARXIU / CENTRE D'ART SANTA MÒNICA

Les noves tecnologies i l'art contemporani

La Mostra d'Arts Electròniques 2000 evidencia que la frontera entre l'art electrònic i l'art contemporani es dilueix. Els artistes catalans d'avui utilitzen de manera eclèctica en el seu treball mitjans com el vídeo o Internet.

Cada vegada hi ha més artistes catalans que utilitzen la fotografia digital, l'animació assistida per ordinador, el vídeo o Internet per realitzar la seva obra. A la Mostra d'Arts Electròniques 2000 del Centre d'Art Santa Mònica de Barcelona, una biennial enguany convocada per segona volta, es pot contemplar fins el 15 de novembre una selecció d'aquests autors que utilitzen les noves tecnologies en el sentit més ample possible, sense fer cas de les etiquetes.

La primera Mostra, que tenia el precedent immediat de les deu mostres de Vídeo de Creació de Catalunya, va ser el 1998. Aleshores, un dels comissaris, Antoni Mercader, escrivia que els avenços en les tecnologies aplicades a la imatge eren especialment significatius. Ara Mercader repeteix, juntament amb els altres comissaris de fa dos anys, i confirma que som davant alguna cosa més que l'indici que les coses canvien. "Ens hem d'adonar que en qualsevol experi-

ció genèrica d'art contemporani les propostes electròniques dominen la situació", indica Mercader. Per aquesta raó, ell mateix diu que ha desaparegut la necessitat explícita de demanar a l'artista una pràctica diferenciada dels mitjans artístics, quan se'n jutja una proposta. I això tampoc no vol dir que aquest doctor en comunicació audiovisual defensi que art contemporani sigui igual a art electrònic.

"Tot l'art d'avui és art contemporani. Però mentre els artistes que

Eloi Puig posa la imatge al servei del ritme. A l'obra *Oribigen* es remet als rotoreliefs o discs amb dissenys d'espirlals de Marcel Duchamp.

Hi ha artistes escultors que han deixat el ferro i el fang per treballar amb l'electró. Un d'aquests és Jordi Colomer.

A la dreta, *Eldorado*, de Colomer. A l'esquerra, *La ventana*, de Jacobo Sucari.

fan servir la fotografia no van tenir carta definitiva fins la Documenta X [Kassel, Alemanya, 1997], l'art electrònic va molt més ràpid a consolidar-se", continua Mercader, que recorda que a Santa Mònica hi ha artistes com Antoni Abad o Jordi Colomer que són escultors que, en sentit figurat, han deixat el fang i el ferro per treballar amb l'electró.

Una vintena d'autors. La mostra és eclèctica, heterogènia i considerada per alguns excessivament dràstica, perquè s'ha limitat a disset treballs, realitzats per una vintena d'autors. La selecció es reparteix sota quatre epígrafs dedicats a les instal·lacions, l'art en línia, l'art fora de línia i la videocreació. En el primer apartat es pot contemplar l'obra *Punt de vista*, d'Antoni Abad (Lleida, 1956), en què es projecta damunt una taula de dibuix la mà tallada de l'artista i les mosques que va traçant. Les mosques acaben prenent vida i movent-se al mig de la mà i de més mosques, que així que neixen desapareixen.

Abad, que treballa en sèries i ja ha tancat la mosca en uns quants espais diversos en més ocasions, també és present a Santa Mònica amb *1.000.000*, una obra d'art en línia que és una metàfora del sexe de pagament a la xarxa, en què apareixen a la pantalla de l'ordinador uns llavis que fan un petó que genera més llavis que... fins a blocar la memòria *cache* de l'ordinador. Qualsevol pot comprovar la magnitud de la pròpia

cache a l'adreça electrònica <http://aleph-arts-org/1.000.000>.

Jordi Colomer (Barcelona, 1962) presenta *Eldorado*, una instal·lació en forma de sala en què es projecta el film de la vida quotidiana d'un personatge cec que es mou per una habitació cega, a partir de freds *travellings* de tres segons. El resultat és una realitat reconstruïda a base de sumar-ne els fragments que, en virtut d'una planificació extrema, fa una sensació de recorregut circular i té un efecte hipnòtic.

Colomer ha anat incorporant l'espectador a la seva obra al llarg de la seva trajectòria artística. També compta amb la participació del visitant Galeria Virtual, és a dir, els germans Narcís i Roc Parés (Mèxic DF, 1966 i 1968), que en aquesta ocasió, juntament amb Perry Hoberman (Massachusetts, 1954), han estat seleccionats per l'obra *Lightpools o el Ball del Fanalet*. L'obra és la més interactiva de la mostra (com recorda la histo-

riadora Montse Badia, en aquesta obra no passa com en unes altres de presumptament interactives en què l'usuari es troba encotillat per normes d'ús) i consisteix en una petita pista circular de ball a la qual els visitants accedeixen amb un fanalet de paper típic dels balls d'envelat, que es combina amb un sensor sense fils que n'envia la posició a un ordinador. Amb la informació l'ordinador és capaç de generar, transformar i moure imatges i sons que es projecten a terra, segons la manera com els participants apunten amb el fanalet a un triangle i el fan "ballar" per la pista. En el moment que dos balladors acosten les figures que mouen s'originen nous sons, llums i colors.

Art en línia i fora. Antoni Muntadas (Barcelona, 1942) se situa a cavall de l'art en línia i l'art fora de línia amb *Media Architecture Installations*, una obra que aparentment sembla només un catàleg en

cd-rom dels treballs d'aquest novaiorquès d'adopció, presentats en quatre espais: la primera planta és l'aeroport, la segona és la biblioteca, la tercera és una sala de reunions. Però des de la quarta planta, un observatori, es pot accedir a l'obra en línia *Hybridspace*, que uneix mitjans de comunicació i arquitectura (Muntadas recull el terme "InterRom" per explicar la unió entre cd-rom i Internet).

El visitant de Santa Mònica utilitza el ratolí per recórrer l'obra de Muntadas i l'utilitza per engegar el cd-rom *Paraparèmis; Desplaçaments; Cosificacions*, que agrupa la poesia folla de Carles Hac Mor (Lleida, 1940), les accions d'Ester Xargay (Sant Feliu de Guíxols, 1960), les composicions sonores de Barbara Held (South Dakota, 1951) i la infografia d'Adolf Alcañiz (Tarragona, 1961).

Pel que fa als vídeos, Inaki Alvarez (Vic, 1975) explora a *Hogar; puesta en escena* la premonició i presència de la mort, quan enregistra els qui hi són més a prop, la gent gran, que en parlar de la mort parlen inevitablement de la vida. La xerrera sòrdida dels vells fa que algun visitant neguitós acabi cercant a les palpentes, sense trobar-lo, el comandament a distància. Però ja és això: el canal artístic propicia aquesta llibertat de moviments i la sala és fosca. Joan Leandre (Sabadell, 1968) i Toni Serra (Manresa, 1961) confronten amb *WSB Hassan Sabbah* el discurs profund i irreverent de l'escriptor americà William S. Burroughs amb les cares que presenten els "nostres" teletvítics. Eloi Puig (Barcelona, 1966) posa la imatge al servei del ritme a *Oribigen*, una obra que remet als "rotoreliefs" o discs amb dissenys d'espivals de Marcel Duchamp que, perquè es vegi clar el seu paper de catalitzador de l'art actual, també és un referent de l'obra de Jacobo Sucari (Buenos Aires, 1958), *La ventana*. No és casualitat que Duchamp fos dels primers a evidenciar l'absurd que es pretén denunciar a Santa Mònica: que posar l'art contemporani en compartiments estancs no té sentit.

Jordi Marlet

XXIX premis OCTUBRE

PREMI MITJANS DE COMUNICACIÓ
AL MILLOR VÍDEO CORPORATIU I DE
PROMOCIÓ D'IMATGE D'UNA TV
LOCAL DELS PAÏSOS CATALANS

BASES DE LA CONVOCATÒRIA

- **LLIURAMENT DE DUES CÒPIES -UNA CDM A MÍNIM EN FORMAT VHS- A L'ADREÇA D'EL TEMPS (AV. BARÓ DE CÀRGER, 40, 13, 46061, VALÈNCIA) ABANS DEL DIA 16 D'OCTUBRE. HI HAURÀ DE CONSTAR LA REFERÈNCIA COMPLETA DE LA TV PARTICIPANT I LES DADES DE CONTACTE. I UNA DECLARACIÓ SIGNADA PER LA PERSONA RESPONSABLE DE L'EMPRESA O LA INSTITUCIÓ EXPOSANT QUE NO S'HAN VULNERAT EN LA REALITZACIÓ DEL VÍDEO ELS PRECEPTES LEGALS ESTABLERTS EN L'ÀMBIT AUDIOVISUAL EN MATÈRIA DE DRETS D'AUTOR I SIMILARS.**
- **ELS VÍDEOS HAURAN DE SER SUBSTANCIALMENT ORIGINALS. CALDRÀ ADJUNTAR UNA MEMÒRIA EXPLICATIVA (MÀXIM 20 LÍNIES) ACOMPANYADA DELS CRÈDITS COMPLETS DELS AUTORS (CREATIUS, TÈCNICS, ETC.) I UNA RELACIÓ DETALLADA DE LES FONTS D'IMATGE I SO I DELS INSTRUMENTS RELLEVANTS DE PROGRAMARI I D'ENREGISTRAMENT UTILITZATS.**
- **LA DURACIÓ MÀXIMA DE LES CINTES SERÀ DE DOS MINUTS.**
- **EL JURAT ESTARÀ FORMAT PER JOSEP GAVALDÀ, JOSEP LLUÍS GÓMEZ-MOMPART, ANTONI LAGUNA, EMPAR PONS I MIQUEL DE MORAGAS.**
- **EL LLIURAMENT DEL PREMI ES FARÀ PÚBLIC EL DIA 28 D'OCTUBRE DURANT EL SOPAR DELS PREMIS OCTUBRE. HI PODRAN ASSISTIR DUES PERSONES EN REPRESENTACIÓ DE L'ENTITAT GUANYADORA.**